

اثر تزریق داخل بطنی مغزی فلونیکسین مگلو مین (Flunixin Meglumine) بر تشنجات ناشی از PTZ در موش صحرایی نر

سهیلا گراوند^۱، کیوان کرامتی^۱، مرتضی زنده دل^{۲*}، مهین جدید الاسلامی^۱، صدیقه گراوند^۱
۱. گروه زیست شناسی، دانشکده علوم پایه، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دامغان، دامغان
۲. بخش فیزیولوژی، گروه علوم پایه، دانشکده دامپزشکی دانشگاه تهران، تهران
دریافت: ۳ شهریور ۸۸ پذیرش: ۲۱ بهمن ۸۸

چکیده

مقدمه: فلونیکسین مگلو مین داروی ضد التهاب غیر استروئیدی و مهارکننده ی غیرانتخابی سیکلواکسیژناز می باشد با توجه به نقش آنزیم سیکلواکسیژناز در صرع، پژوهش حاضر به منظور ارزیابی علمی و آزمایشگاهی اثر این ترکیب بر درمان صرع ناشی از PTZ به انجام رسیده است.

روش ها: در این تحقیق موش های صحرایی نر نژاد ویستار (20 ± 20 g) قبل از تجویز داخل صفاقی پنتیلن تترازول (PTZ) (80 mg/kg) برای القاء تشنج، تحت تزریق داخل بطنی مغزی سالیین یا فلونیکسین ($50 \mu\text{g}$ و $25 \mu\text{g}$ ، $12/5 \mu\text{g}$) (هر یک به حجم یک میکرولیتر) قرار گرفتند. سپس امتیاز تشنجی (Seizure Score) و زمان بروز هر یک از مراحل تشنج در مدت زمان ۲۰ دقیقه پس از تجویز PTZ ثبت گردید. یافته های حاصل از اندازه گیری مذکور با استفاده از آنالیز واریانس یک طرفه مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

یافته ها: نتایج حاصل از این پژوهش نشان داد تزریق دو دوز ۲۵ و ۵۰ میکروگرم از فلونیکسین زمان لازم برای شروع هر یک از مراحل تشنج القا شده توسط PTZ را در مقایسه با گروه کنترل بطور معنی داری افزایش داد ($P < 0.05$). ضمناً در گروه دریافت کننده دوز ۵۰ میکروگرم فلونیکسین مرحله ی پنجم مشاهده نگردید. در حالیکه گروه دریافت کننده دوز ۱۲/۵ میکروگرم فلونیکسین اثری بر زمان لازم برای شروع هر یک از مراحل تشنج القا شده با PTZ در مقایسه با گروه کنترل نداشت ($P > 0.05$). همچنین گروه های دریافت کننده دوزهای ۲۵ و ۵۰ میکروگرم فلونیکسین امتیاز تشنجی (Seizure Score) را در مقایسه با گروه کنترل بصورت معنی داری کاهش داد ($P < 0.05$).

نتیجه گیری: براساس نتایج حاصل داروی فلونیکسین دارای خاصیت ضد تشنجی به شکل وابسته به مقدار است.

واژه های کلیدی: صرع، فلونیکسین مگلو مین، پنتیلن تترازول، سیکلواکسیژناز

مقدمه

(seizures) ناگهانی، زودگذر، تکرارشونده و غیرقابل پیش بینی با منشأ حسی، حرکتی و اتونوم ظاهر می شود. این بیماری دومین اختلال شایع عصبی بعد از حمله های مغزی به شمار می رود که نزدیک به یک درصد کل جمعیت دنیا به یکی از اقسام آن مبتلا هستند [۱۶]. از علل عمده ایجاد تشنج می توان به عفونت، ایسکمی و ضربه مغزی اشاره کرد [۱۶، ۲۰، ۱۳] که به دنبال آن یک حالت التهابی در سیستم اعصاب مرکزی پدیدار می شود که

صرع (Epilepsy) به مجموعه ای از اختلالات سیستم اعصاب مرکزی (CNS) گفته می شود که بصورت تشنجات

zendedel@ut.ac.ir
www.phypha.ir/ppj

* نویسنده مسئول مکاتبات:
وبگاه مجله: